

KLKN

Alleloeja was misschien wel niet thuis. Maar het was toch vrijdag? Jezebel belde nog eenmaal aan, zette twee passen achteruit en tuurde naar boven. Geen beweging, geen geroep, geen sleutelbos die pijlsnel naar beneden daalde. Het leeuwenkopje linksboven in de deur, van wie de tong de beldienst uitmaakte, leek haar spottend aan te kijken. Jezebel plukte de kauwgum van tussen haar tanden en plakte die op de tong van de koning der dieren. Daardoor ging de bel andermaal over, maar Jezebel keek niet eens meer om toen ze zich terug naar haar Skoda haastte.

Op de voicemail van Alleloeja's mobieltje weerklonk zoals gewoonlijk de mededeling *'Ik ben er geweest. Spreek uw boodschap in na de biepton.'* Zuchtend gaf Jezebel het op.

'Godverdomse bidsprinkhaan! Zeker weten dat je thuis bent!'

Met een vinnige beweging mikte ze haar smartphone in de boodschappentas. Verstrooid en verstoord gaf ze gas.

Veilig verscholen achter de overgordijnen volgde Alleloeja met pretoogjes haar aftocht, tot haar auto goed en wel uit het zicht verdwenen was. Daarna controleerde hij proefondervindelijk of die kalkoen wel in zijn oven kon. Dat lukte. Hij pakte zijn mobieltje en sms'te een blijde boodschap.

Op het ogenblik dat Takkenaas ter hoogte van speelgoedwinkel Tjoek-Tjoek de Trekvogelstraat overstak, kreeg hij een aanval van doodsangst. Die kwam er andermaal door plotse gedachten aan zijn leeftijd (57), aan hoelang hij nog maar te leven had (?) en aan de sluipmoord van sigaretten. Bovendien constateerde hij elke dag dat zijn gezicht meer en meer op dat van zijn opa op diens laatste foto begon te gelijken. Dergelijke aanvallen kreeg Takkenaas de laatste tijd wel vaker. Hij knipte zijn peuk weg en hoestte kort. Er golfde een rilling over zijn ruggraat, alsof iemand onaangekondigd over zijn graf liep.

De Skoda probeerde bruusk af te remmen. Het snerpte door merg en been. Geschrokken keek Takkenaas opzij, naar het verbijsterde vrouwengezicht achter de voorruit, dat hij onmiddellijk thuiswijzen kon. Even stolde en stremde het verkeer in dit segment van de straat. Alles en iedereen versteende een seconde. Door de naweeën van de vaart gleed de auto als een dronken robot door, schepte Takkenaas op, vermaalde die met splinters en scherven, gooide hem in de lucht en ving hem dan weer met een doffe bons op het dak van het monster op, waar hij als een kapotte ledenpop bleef liggen. Pas daarna kwam de Skoda

tot stilstand. Even verder lag een zieltogende sigarettenpeuk te roken. Gesmoord gegil weerklonk nu in de auto.

Terwijl Takkenaas door de lucht buitelde en zijn laatste seconde op deze aarde beleefde, ontving zijn mobieltje een sms. Het ding kletterde op straat. Een tegenwoordige van geest raapte het op en constateerde craquelé op het scherm-pje. *Collateral damage*. Een nabestaande van het slachtoffer zou later het bericht claimen. Het zag er als volgt uit: *thnx4KLKNcu*

De gebeurtenis in de Trekvogelstraat kreeg nog een extra dramatische toets, want eensklaps begon hevige regen neer te sauzen, totaal onaangekondigd. Bakken hemelwater kletterden in een oorverdovende percussie uiteen. Niemand had dat zien aankomen, want er was niet eens een alarmerende wolkenkudde aan voorafgegaan. Het was nochtans eind december.

Blauw zwieplicht kleurde de waterval van regen. Paraplu's groeiden als paddenstoelen uit de grond. Oranje politielinten wapperden als serpentes om de plaats des onheils. Ter hoogte van de speelgoedwinkel Tjoek-Tjoek in de Trekvogelstraat had zich een stadsinfarct voorgedaan.

Jezebel had haar eigen broer doodgereden. Nonkel Alleloeja droeg de begrafenis op. De rouwmaaltijd bestond uit kalkoenrollade met kroketten. 'Had jij maar de deur opengedaan, moordenaar!' briepte Jezebel na haar tweede bel cognac.